



Foaie săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe un an 120 Lei.

Red. și Administrația: Sibiu, Str. Avram Iancu 5.

Un număr 3 Lei.

LA DUMINECA CRUCII.

Acum Duminecă, avem la rând Evangelia în care Domnul ne învață cum trebuie să ne purtăm crucea. Tânărul acestei Evangelii se află pe larg în cartea I cu Tânărul Evangeliilor. Iar în acest număr dăm și o altă tâlcuire în pag. 5 și 6.

Aici vom spune pe scurt numai atât. Isus Mântuitorul nu ne-a învățat numai cum să ne purtăm crucea. El n'a strigat de sus din cer: filor, luați-vă crucea și plecați cu ea spre cer, la Mine. Ci El, s'a pogorât jos pe pământ, s'a aplecat umilit la o cruce grea; a luat-o pe umeri și ne-a zis: veniți după Mine... tot ceea ce vrea să se măntule, să-și ia crucea și să vie după Mine...

„SĂ VINĂ DUPĂ MINE!... iată, astă este cheia călătoriei noastre spre viața veșnică. Dacă Domnul nu ne-ar chema după El și dacă nu ar merge El în fruntea noastră — încă nime n'ar fi ajuns în raiu.

Să ne gândim la un om care trebuie să facă o călătorie lungă și primejdioasă printre locuri necunoscute, plin de primejdii.

In frământarea călătoriei lui, iată sosește un om de bine. Si îi întinde o carte zicându-l: poftim, citește în cartea aceasta și vei afla în ea o bună îndrumare pentru călătoria ta. Iți va arăta deslușit drumul.



Și-a sfârșit călătoria...

La încheierea foii, am primit trista știre că sora noastră Eufemia, soția părintelui nostru drag și scump Vladimir din Glingenii — a plecat acasă la Domnul. Tot mai greu bolnavă, era spre sfârșitul călătoriei. Si când Domnul a hotărât — a plecat.

Am cunoscut-o în școala dela Geoagiu unde venise, însoțită de părintele Vladimir, pentru a-și întări peștul bolnav. Sufletește eram vechi cunoșcuți. Sora venise cu cărțile Oașei. Cu Biblia, și cu ele se mângăia. Ce bucurie a fost întâlnirea noastră! Părintele Vladimir mi-a rămas înălțarea dela început în suflet ca un frate drag și scump cu care parcă trăiesem o viață întreagă.

Iar sora! Ce pildă de evlavie de bunătate, de răbdare și resemnare! De multe ori eu însumi mă

reculegeam văzând liniștea și răbdarea cu care își purta crucea.

Erau doi veniți din o casă unde locuia și al treilea: Domnul. Si lucrul acesta se vedea și se simțea în toate vorbele lor și în toată fizința lor.

Si acum sora a plecat. O însoțim cu rugăciunile noastre și cu lacrimile noastre, iar părintelui nostru drag îi trimitem cuvântul nostru de mângăere. Nu plângă părinte Vladimir. Sora noastră „n'a murit”, ci trăiește acolo unde vom merge și noi ca să trăim cu Acela pentru care trăim în această viață.

Domnul să-i facă loc de odihnă veșnică în cetatea Ierusalimului nostru cel ceresc!

Când necazul, suferința...

*Când necazul, suferința
Se apropie de mine,
Eu îmi întăresc credința
Și-mi ridic ochii spre Tine.*

*Glasul meu mi se desceue,
Inimă mi se smerește,
Gura mea poate să spue
Doamne de rău mă păzește.*

*Iară Tu o, scumpă Părinte,
Din înălțimea cea mare
Cu dulci și sfinte cuvinte
Imi aduci îmbărbătare.*

*Si-atunci plâng de bucurie
Si lângă crucea Ta, sfântă
Înnuri pentru veșnicie
Sufletul meu frumos cântă.*

*O, necazuri, o ispite!
Mai întâi amărăciune,
Apoi clipe fericite
Imi aduceți voi pe lume.*

*Doamne sfinte și ndurăte,
Tu cu grija-ți de Părinte,
Trimită-mi și mai departe
Sfaturi și îndemnuri sfinte.*

I. Tuduscuc.

... „Ca să se cutremure iadul”...

Cucerinice părinte, îmi aduc aminte de când am fost în răboiu că dintru întâi mă înfricoșam de plumbul de pușcă, dar pe urmă m'am mai învățat. Dar îmi era frică de obuziere (tunuri grele). Acele sfâ-

râmani și cetățile și zidurile cele mai tari. Tot așa și noi, săptămâna de la tunul cel mare din Sibiu, ghiulele grele ca să se cutremure iadul și să se trezească toate sutele... Const. Casian Cluc, ostaș.

Rapoarte sosite dela fronturile de luptă.

Prin greutăți și necazuri, lupta Oastei merge înainte. — Cum au petrecut frații ziua cea mare de post și rugăciune

Slăvit să fie Domnul! Lupta Oastei merge înainte. Înaintăm mereu prin pustia cea mare a acestei lumi către Canaanul cel ceresc. Suferind, cântând, luptând și biruinț cu ajutorul și darul Domnului, care ne-a adus până aici, mergem mereu înainte. Vinerea cea de post și rugăciune pentru biruința Domnului, a fost pentru Oastea din toată țara, o zi mare.

Frații au făcut pretul îndeinde rugăciuni și cereri pentru Domnul să liniștească furtuna să biruască El și orice Lui și numele Său, să fie pro-slăvit. Și avem nădejde că rugăciunile și lacrimile Oastei vor birui.

Dăm mai jos câteva rapoarte sosite:

Din Sărulești—Ilfov.

Mulți iubitori noștri părinte!

Astăzi, Vineri 15 Martie, ne-am adunat cu toții, frații de aici, în post și rugăciune pentru scumpul nostru gornist.

Dimineața am fost la biserică, peste zi la adunare, fiecare, pe rând, s'a rugat în genuchi pentru acela pe care l-a ales Domnul Dumnezeu să conducă Oastea Lui.

Părinte scump!...

Domnul Isus să te întărească, voia Lui să se facă, planul Lui să se împlinască. Sfinția ta ești unealta lui, iar El te va întrebui pentru lucrarea Oastei Lui și Bisericii Lui. Noi toți stăm alături de «Gornistul Domnului» cu dragostea și rugăciunile noastre.

Sora Maria Brăiloiu.

De pe frontul Bucovinei.

Multe susfete au strigat că voiesc să citească această foaie.

Preasfântă părinte!

Cu mare bucurie am primit vestea de a fi ne o zi de post și rugăciune pentru biruința Domnului și pentru acela care ne-a născut duhovnicestea la o viață nouă.

Dimineața, am mers cu toții la Biserică, împreună cu iubitorul nostru păstor Vichenti Simiganoschi, care ne-a spus frumoase cuvinte de încurajare și îndemn de a călători pe această cale sfântă. Am cântat câteva din cântările Oastei și apoi am plecat la adunare petrecând restul zilei în vorbi, cântări și rugăciuni către Dumnezeu. Am citit foaia Isus Biruitorul care a stors multe lacrimi din ochii tuturor.

Multe susfete au strigat că voiesc să citească această foaie plină de biruință duhovnică. Vă rugăm a ne trimite și nouă căte 25 de exemplare, pe care le vom desface cu mare dragoste.

Rugăm de Dumnezeu să decezi această luptă până la capăt.

Ion Prisecari, ostaș.

Din Ilisești—Suceava.

Când am intrat în Oaste, am plâns trei zile în șir.

Preasfântă părinte!

Sunt prezent la datorie... însă vă rog să mă iertați căci și eu păcătosul am bărit despre sf. tă, dar nu din vină mea și aceasta ci din celor ce au bărit întâi.

Deacerea vă rog iubite părinte cu lacrimi să mă iertați. Mă aduc aminte când am intrat în Oaste că am plâns trei zile în șir... Mă rugam și plângem întuuna. Atunci mi s'au deschis ochii cei susfătuști și mi-s'au opriț picioarele mele dela calea cea rea.

...Orb am fost și acumă văd. Mai departe veți și iubite părinte că în ziua de Vineri care a fost hotărâtă pentru post, am petrecut-o în post și rugăciune, în cerere de psalmi și cântări sfinte.

Slăvit să prea mărtîr să fi Dumnezeul măntuirii noastre și scumpul nostru Mâ-

Din Negrulești—Somes.

...și mai departe veți și părinte că am făcut o călătorie cu biruință duhovnică în iarna aceasta în tot județul nostru, răspândind cărți și foi și întârindu-mă cu frații duhovnicesci...

Frații m'au întăripănat cu dragoste în toate pările. Am întărit în drumul meu mulți dintre păstorii cari dușmănesc Oastea și cari m'au întăripănat cu vorbe rele. Însă am întărit și adeverări slugitorii ai

titor Isus Biruitorul pentru marea sa iubire cea avut-o față de noi.

Îar și, voastră fișă bine cuvântați de Domnul Isus. Vă rog să mă iertați.

Const. Casian Ciuc, ostaș.

Din Miloșești.

Preasfântă părinte!

Domnul ne învredniceste și pe noi a să trimite vîl bucuri de pe frontul din părțile noastre.

Ziua de Vineri 15 I. c. ziua postului — ne-am dus cu toții dimineața la biserică, iar după masă am petrecut în cântări și rugăciuni.

In ziua de Dumineacă 17 am avut în mijlocul nostru pe fr. Ion din Măgura-Buzău, care ne-a adus biruință duhovnicescă. Am avut o frumosă adunare și mulți din cei ce prigoneau Oastea, acum aleargă după biruință sfântă din cărțile Oastei.

Ne-au întărit mult în cele duhovnicești cuvântările rostită de fratele Tată Plăpană.

Pentru toate lăudăt să fie Domnul!

I. Plăpană și I. Ionescu, ostași.

Din jud. Tecuci, sat Ionășești, com. Nicorești.

Din dragostea lui Dumnezeu, prin ajutorul cărților scoase de P. C. Voastră, am ajuns să cunoaștem și noi pe Cel ce s'a răstignit pe cruce pentru noi și-măntuirea noastră.

Din voia Domnului Isus de trei jani din greu cu lumea și păcatul... Tragem din greu brazdă cu fel de fel de metode evanghelice. Dar țărina sațanei e tare înțelește. Noi sperăm însă în Domnul biruinții că El va biru, căcă El e vesnic biruitor.

Vă rugăm înscrieți ne și pe noi în rândurile Oastei: Toader Irimia cu soția Oherghina; Neculai Irimia cu soția Mariocă; Ioan Antofie cu soția Maria; Oheorghe Feru și Tanasache Cilau.

Din jud. Prahova, com. Brazi.

Aveni cu toții răvnă pentru a sluii Domnului Isus. Vom rămâne pentru totdeauna lângă Isus Biruitorul și lângă cuvânta Voastră care aji suflat din trâmbiță și ne-a-deșteptat și pe noi.

Marin Miu, Maria Ion St. Dinu, Ioana St. Nan, Dumitru St. Dinu, Maria Andrei T. Nicolae și Ana G. Dragomir toți din com. Brazi, jud. Prahova.

Ce scrie un preot.

Din Jugoslavia, un preot, ne scrie: «Continuă cu trimitera foi. Isus a biruit prin cei puțini ai Săi»...

„Duhul este care face viu!... El va întreține și flacără lui „Isus Biruitorul”... Oând voi trece în România, voi plăti și abonamentul. Vă salut în Hristos.

A. Preot, Banat—Jugoslavia.

altularui cari și tu să prețuiești lucrarea Domnului și cari o spriginești.

Iară mai departe veți și-i dragul nostru părinte că noi grupul Oastei Domnului din Negrulești în număr de 78 de frați și surori; Vom merge după Isus Biruitorul și ca sf. Tată înainte...

Dumnezeu să ne ajute, Oastea Domnului din Negrulești—Somes.

Prin fr. I. Mureșanu.

Să ne purtăm crucea.

Cu adevărat... așa trebuia să se întâmple...

Toți acei pe cari Domnul i-a ridicat și a făcut ceva cu ei, au fost pironi și batjocoriți de lume. „Pentru această Evanghelia — zice sf. apostol Pavel — sunt prizonier și sufăr până să fiu și ţinut în lanțuri... dar Cuvântul lui Dumnezeu nu știe de lanțuri... II Timotei 2, 9... „Dar eu rabd totul pentru cei aleși pentru că și ei să capete mântuirea care este în Domnul — să-și ia Crucea și să vie după Mine. Luca 9, 23 Crucea, a fost răspălată tuturor celor cari au mărturisit despre Domnul — aş cum cerea El.

„Căci mai bine este — dacă așa este voia lui Dumnezeu — să suferi pentru că faci binele de căcă aji fac răul». I Petru 3, 17.

„Dar de vezi fi prizoniști pentru dreptate — ferice de noi. Nu aveți nici o teamă de ei și nu vă tulburăți — având un cuget curat pentru că cei ce vă prigonește pe voi în Hristos, să rămână de rușine tocmai în ceia ce vă vorbesc ei de rău. I Petru 3, 14—16.

„Intra că suntești părtășă la suferințele lui Hristos, Bucurăți-vă ca și la arătarea slaviei lui să vă puteți bucura. I Petru 4, 13.

Poruncă avem... — Glasul fraților din Codreni—Dorohoi.

Despre post.

Este foarte folositor de subliniat adâncă legătură a postului cu facerea de bine. Vechea Biserică nu înțelegea postul, lără o largă milostenie.

După explicația sfântului Vasile cel Mare, că dacă viața ar fi primit porunca postului, pe ulițe n-ar fi cel ce cearște milostenie, n-ar fi cel ce dă în camătă.

Cum, de ce? Dar iată de ce.

Acuma la noi postul se deosebește de cășlegii uneori cu aceea, că masa li se peste, adică îl mai scumpă, decât de carne. Aceasta nu era cu puțină în timpul adevăratului post.

Așa în vechea Biserică exista o măsură: »În acea zi, când postești, nimica nu gusta afară de pâine și apă, și socotind cheltuielile, pe care tu le ai fi făcut în acea zi, dă văduvei, orfanului, săracilor.«

Inacordul numeau zile pentru post, și aceasta servea, după spusele lui Tertulian, ca mijloc pentru a mări vîstierii săracilor.

Negreșit, dacă postul s'ar înțelege așa, în înțelesul abzicerii dela confortul stomacului în folosul săracilor, apoi n'ar fi pe ulițe cerșitorii milosteniei și n'ar fi cămătarnici.

Despre acest obicei vechi este bine să și aducă aminte acuma tot creștinul, care vrea să postească și cu duhul, cu un folos pentru susținut său. — Căci la judecata viitoare după faptele milosteniei nel vom fi judecați. Cum ceteam la Evanghelia dela Matei, cap. 25, 31–46.

Din Rusește
Pr. Vladimir Popovici, ostaș.

Pentru „Cartea Biruințelor”.

Două mult grăitoare mărturisiri.

„Prin Oastea Domnului mi-am redobândit casa și moșia”...

Prea cucernice părinte Trifa. Subsemnatul am trăit o viață destrăbălată de care e și rușine a le înșira. Dar voi spune atât, că diavolul și-a bătut joc de mine, vrând să mi piardă sufletul și trupul, pentru că în desărăbălarea mea am pierdut pământul și casă, și am ajuns în drum, cu femeia și 2 copii.

De acela iubite părinte mult vă prejesc, pentru că prin glasul sfintei voastre, am aflat pe scumpul nostru Mântuitor. Să am intrat în Oastea Domnului. Slăvit să fie Domnul, în Oaste am intrat mi-am dobândit casă, și fericit lucru cu mâinile pentru întreținerea familiei.

Ca să mă încredințez cu ochii mei ce spune cuvântul lui Dumnezeu am învățat carte, și mă simțesc foarte fericit, că ceteam în sfânta Scriptură și în cărțile Sf. Voastre. Dar mare tulburare am avut iubite părinte când cei dela Lumina Satorilor, v'au făcut lup în pele de oae, și ne da stării să ne ferim de Isus Biruitorul, că nu este incuviințat de Biserică. O săptămână întreagă m'a chinuit tulburarea, îmi venea să strig...

Dar slăvit să fie Domnul m'au lămurit frații, și acum sunt impede.

M'am abonat la Isus Biruitorul și de bucurie că în timpul furtunei, s'a găsit păr. Vasile Ouatu și va luate apărarea, am abonat și foaia sf. Sale »Ostașul Domnului«.

Slăvit să fie Domnul.

Sava Tarlunga, ostaș Boroseni
jud. Bălți-Basarabia.

Ce scrie un ostaș întors
după 7 ani dela baptiști.

Mă găseam tocmai la frații din Sârbi-Bihor când am primit foaia

»I. B.« Când am cete-o ochii tuturor ni-s'au umplut de lacrimi, văzând suferințele sf. Voastre.

Și aprins de focul dragostei lui Isus am pornit pe drumul pribeigelui cu Isus Biruitor... merg din comună în comună, tot pe jos prin tot Bihorul vestind tuturor pe Isus Biruitorul.

Dar vrăjmașul diavol, care umblă mult să nimicească Oastea noastră scumpă, mi-a esit înainte în fel de fel de forme pentru a mă opri în cale. M'a opri chiar cu jandarmii ca să nu mai vescesc pe Domnul, pe Isus Biruitorul.

În Oradea chiar în stradă — și ah, mă doare înima nu pot spune de cine — am fost făcut hoț, amenințat cu jandarmii și opri de a mai grăbi despre Isus și în numele Oastei. Eu am zis că nu mă pot opri. Numai Isus care mi-a dat viață mă poate.

Dar eu voiu merge înainte la luptă, gândindu-mă mereu la cuvințele Mântuitorului (Ioan 16, 33).

Că eu, preacunoscute Părinte, am umblat și la baptiști timp de 7 ani și pe urmă m'am întors iar la sănul Biserici prin glasul sf. voastre. Eu nu cunosc pe nimeni care să fă luptat pentru sf. Biserică atât cât ai luptat și tu.

Și cu acestea încheiu rugându-mă să mă erteți, că n'am știut să scriu aşa de bine, dar eu sunt unul care vreau să-mă dau chiar și viață pentru Isus Biruitorul și pentru sf. ta.

Frații și surorile de pretutindeni facem rugăciuni pentru sf. Voastră Vă sărut mâinile. Slăvit să fie Isus Biruitorul. Amin.

Fratele Isaia Pela, ostaș.

Spre Golgotha...

Deacuma poartă jalea tu
Si chinul care te doboară.
Pe culme, sus, pe Golgotha
El îți va șterge lacrima
Isus e raiu și primăvara...

Deacuma lacrimile tale
Tu dăruiește-le doar Lui;
El stinge orice chin și jale

La poarta învierii Sale
Durerile deacum să-ți spui...

Spre Golgotha, spre Golgotha deacum
Tăziile ruini fugare;
Podoabele sunt praf și scrum
Spre Golgotha, spre Golgotha deacum
Isus sub cruce moare!

Const. Goran.

Prin dureri ne-a născut...

...Că deși nu vă cunoște părinte tristește, dar suflarete am fost cu sf. Ta în todeauda.

De multore când citeam cărțile sfintei lătri limă părea că stai înaintea mea și-mi vorbești față căre față... Prin acestă cărță am cunoșcut de adevărat pe Domnul Isus. Că deși îl cunoșteam eu pe Isus în felul lumii, tot nu trăiam așa cum cerea El.

Căci precum o femeie simte dureri

când are un copilas; aşa și simțit și sf. Ta durere pentru noi care ne-ai născut din nou într-Hristos Isus. Și ce durere mare vei simți când vei pe ore-unul pe care cu suferință l'ai născut, că se lapăd și te prinși de scărba.

Căt despre noi... vom mai suferi dacă va trebui să suferim. Lă vom primi pe toate lăudând numele Domnului.

Ostaș, Sava Acostăchioala.

Spre Golgotha...

I-au pus pe frunte o cunună de spini — o cunună care să-i sfâșie fruntea... I-au pus pe umeri o cruce grea — o cruce sub care să se prăbușească în drumul către Golgotha... Și 'n drumul către Golgotha Isus-Mântuitorul — străpuns de spini — lovit de bice — lovit de pietre — Isus-Mântuitorul s'a prăbușit sub cruce... Deatâdea ori a căzut — deatâdea ori s'a ridicat și săngele Lui L'a dăruit pe drumul durerii din belșug pentru ca să potolească setea celor care au avut să L caute mai târziu dealungul veacurilor...

Negreșit, dacă postul s'ar înțelege așa, în înțelesul abzicerii dela confortul stomacului în folosul săracilor, apoi n'ar fi pe ulițe cerșitorii milosteniei și n'ar fi cămătarnici.

Din Rusește

Pr. Vladimir Popovici, ostaș.

roane — acolo Domnul a fost spânzurat pe cruce pentru noi... Acolo pietrele și stâncile s'au despicat de mila Domnului și pământul s'a cutremurat — numai inima omului a rămas impietră...

Acolo sună l-a străpuns coasta — Lui — coasta Lui din care curge ca dintr-o stâncă izvorul săngelui Său sfânt — pentru că să potolească setea călătorilor lumii...

Acolo trupul Lui și L'a dărult lumul pentru ca toți fiămâncii să vie și să-L mânânce, să și potolească foamea în veci...

Acolo sus pe Golgotha mergem și noi când anii fug — când tâmpile ne sunt albite — când toate pier, mergem la Isus — calca — la Isus — viață...

C. Goran.

Noi umblăm după pășune.

Ca și niște ol pe lume
Nol umblăm după pășune,
Dupa pășune aleasă,
Hrânlăoare și gustoasă.

Si Doamne, ce bucurie,
Când pe înținsă câmpie.
Sufletul nostru găsește
Hrana care-l trebuiește!

Mâncă cu poftă mare
Si-apoi zice cu glas tare:
»Doamne 'n veci fil lăudat
Că bună hrana ni-al dat!«

Si ca niște căprioare
Noi cătăm și dulci izvoare,
Setea să ne potolim
Si pe drum să ne 'ntărим.

Ah! și ce mai bucurie
Când prin această pustie,
Sufletul nostru 'nsedat
Un bun Izvor a ajăt!

Bea sărmănuș, bea de zor
Din acest dulce izvor
Si iar mulțumește sus
Impăratului Isus.

I. Tuducue.

Si Isus tăcea (Matei 26, 63).

Când Domnul Isus a fost dus înaintea Sinedriului ca să fie judecat, l-s'au pus mai multe întrebări și l-s'au adus mai multe acuze. Întrebările erau puse pieziș la batjocură, acuzele erau minciinoase, de aceea Domnul Isusunciori răspundea iar altori tăcea.

Si în față lui Pilat a făcut la fel.

Si văzând Pilat că tace i-a zis: N'auzi căte lucruri mărturisesc ei împotriva Ta? Isus nu ia răspuns la nici un cuvânt așa că se miră foarte mult diregătorul Isus n'a răspuns nimic la invinuirile preotilor celor mai de seamă și a bătrânilor Matei 27, 12–14.

»Isus tăcea... Matei 26, 63. Si tăcea nu peatru că nu putea să le răspundă, ci tăcea pentru că întrebările batjocoroitoare ce i-se puneau nu meritau răspuns.

la când răspunde, nu răspunde pentru cel care își săia că ei nu-L cred, răspunde pentru cei care aveau să credă în El. Toată pilda vieții Lui a lăsat-o celor care aveau să credă în El și să-l urmeze.

Pilda pe care ni-o dă Domnul prin purtarea Lui în față Sinedriului îdovesc este foarte grăitoare pentru ceasul de acum al »Oastei Domnului«. Văzând eu șivoiul de batjocuri și întrebări pieziș ce i se pun în față păr. Trifa și în ultimul număr din »L. S.«, mi am adus aminte de pilda pe care ni-o dă Domnul în fața celor ce-l judecă, și am vrut să o aduc la cunoștință fraților ostașii că să înțeleagă de ce uneori părintele răspunde iar altori tace.

Părintele Iosif când răspunde, răspunde pentru cei ce-l iubesc și vor să-l înțeleagă, iar când tace, tace pentru că batjocurile ce i se pun în față sunt foarte de le fac toate pe dos și iată parcă nu mai au de gând să se trezească și să vadă realitatea, ca să înțeleagă că ei se luptă pentru o cauză perdată... ce vede că nu se pot împăca cu gândul că lupta e perdată pentru ei, ci continuă să se răboiască cu vântul.

De încheere vă spun că mă aştepț și eu să fiu batjocorit din partea lor pentru că am făcut o ascenție într-cazul Domnului Isus și într-o răspund cu cuvintele Domnului cari zice »Eu v'am dat o pildă ce și voi să faceți cum am făcut Eu« Ioan 13, 15.

Nicolae Vonica.

La Dumineca crucii: despre cum trebuie să ne purtăm crucea.

Nu-ți alege crucea și nu umbla să o schimbi.

Acum Duminecă avem la rând Evanghelia care ne chiamă: „tot ce se vrea să vie după Mine să se lăpede de sine, să-și ia crucea și să vie după Mine” (Marcu 8, 34-37). Această Evangheli se află talcuită pe larg în cartea I „Talciuirea Evanghiliilor”. Ca o întregire la învățărurile de acolo, dăm alături câteva învățări despre cum trebuie să ne purtăm crucea. Ele sunt date în formă de con vorbire între Domnul și purtătorii crucei.

Fiul meu — zice Domnul — fiecare om are o cruce de purtat; o cruce de încercări și necazuri. La fiecare om, i-am dat o cruce de purtat. I-am dat-o pentru binele sufletului său. I-am dat-o ca un ajutor pentru măntuirea sufletului său. I-am dat-o ca un ajutor să afle omul crucea și jertfa Golgotei Mele.

Fiul meu, și tu ai o cruce de purtat, și tu poști o cruce. Si poate că ești nemulțumit de crucea ta.

Ti se pare prea grea. Te plângi că nime nu suferă ca tine. Ai vrea să alegi o cruce mai ușoară. Ai vrea să-ți schimbi crucea.

Dar, o, iubitul meu, nu te mai ocupă cu această îspită. Tu n'ai dreptul să-ți alegi crucea. Crucea și-o aleg Eu. Si chiar dacă ai avea dreptul să-ți alegi și să-ți schimbi crucea — astăzi ar fi o nenorocire pentru tine. Vrând să-ți alegi o cruce mai ușoară, ai da peste una mai grea. Având să alegi între multimea crucilor (boala, săracie, nelărgere în casă etc. etc.), te-ai po menit că însăși alegerea crucii este o cruce grea. Si s-ar putea întâmpla să-ți alegi pe urmă o cruce cu totul nepotrivită pentru tine. Poate și e cunoscută pățenia acelui om sărac.

Nu-ți târzi crucea, ci o poartă pe umeri.

Fiul meu! Toți oamenii au către-o cruce. Nu este casă în care să nu afli că un fel de »cruce«. Duce în casa bogatului și vei află acolo »cruci« cu mult mai mari și mai grele, decât în bordoul săracului. Numai că, cei mai mulți, poartă aceste »cruci« fără nici un folos de măntuire sufletească. Da, așa este Doamne, pentru cei mai mulți crucea încercărilor și necazurilor. Este un fel de »nenorocire«, un fel de »soartă crudă«, un fel de »făcătură«, un fel de »blestem«. Cei mai mulți își târsc crucea ca pe un blestem, ca pe o soartă crudă de care nu pot scăpa. De care umbă să scape și nu pot scăpa. Iar nepuțind să scăpa de ea, o târare după ei. O poartă de silă, și dacă ar putea ar svârli-o căt colo. De sigur, o astfel de »cruce« n'are nimic cu măntuirea sufletului. Cei ce o poartă, o poartă în zadar.

»Crucea« aceasta este și un fel de rușine. Purtașorii ei se rușinează de ea. Umbă să-și acopere față, să nu-i vadă lumea. Să nu afle lumea »nenorocirea« și »pacostea« ce-a dat peste ei. Să nu afle lumea de »cruce« din casa lor.

De când eram preot la țară, îmi aduc aminte că mergând odată la Impărtășit, o temeie mi se plângăea: părinte dragă, ăsta-i un blestem pe casa noastră... nu se mai găte boalele din ea... tot satul vorbește de asta...

— Adeacă femeia vedea un »blestem« în »crucea« din casa ei.

Si satul așisderea. Ce greșeală cumplită!

— Chiar și mie mi-a spus o dată cineva că trebuie că e un blestem pe mine cu atâta boală și nenorocire. Sermanul! vedea



care toată noaptea se visase colindând un magazin cu haine nouă. Dar nici o haină nu i se potrivea. Abia pe urmă a dat peste o haină mai simplă, făcută parecă anume pentru el. Si uitându-se bine la ea, a văzut că... era haina lui.

Așa e și cu crucea ta. Ea e măsurată și cioplită după puterile tale. Ea și te potrivește ca și o haină. Să o poști dar mulțumit. Să o poști cu răbdare și măntuire, căci Eu am pus-o pe umerii tăi.

Așa este, Doamne. Eu mă aplec cu smerenie sub crucea pe care Tu mi ai ales-o, pe care Tu mi-ai hotărât-o. Si o voi purta cu răbdare și resimțe, oricăt de grea ar fi. Si mă voi gândi căpă de căpă că aceasta este crucea pe care Tu mi-ai ales-o să aflu și prin ea, Crucea și Jertfa Golgotei Tale.



În »crucea« mea un »blestem«. Dar, o Doamne, să nu osândim pe nimerei! Si noi toți am fost așa înainte de-aia Crucea și Jertfa Ta cea sfântă. Toți vedeam în crucea vieții noastre o »făcătură«, o »soară vitregă«, un »blâstăm«. Si numai pe urmă aflat-am că »blestemul« era o binecuvântare și suferință un inger.

Deci, iubitul meu — zice Domnul — nu-ți târzi crucea ca pe un necaz de care nu poști scăpa. Ci, sus cu ea pe umeri! Numai o cruce purtată pe umeri poate fi o cruce măntuită.

Si nu te rușina de crucea ta! Ci din potrivă, te lăudă cu ea și te bucură de ea. Si spune tuturor pe tot locul: că tocmai crucea din casa ta și viața ta, te-a ajutat să afli Crucea și Jertfa Golgotei Mele.

Nu după tine cu crucea, ci după Mine.

Fiul meu — zice Domnul — te-ai convins că trebuie să poști o cruce?... Si că trebuie să o poști pe umeri?... Si și-ai luat crucea pe umeri? — apoi, dragul meu, ia seamă, aici urmează un alt cuvânt pentru purtarea crucii. După ce și-ai luat crucea pe umeri, nu pleca cu ea după capul tău. Nu pleca cu ea pe drumul tău, pe drumul ales de tine. Ci așteaptă-mă fiule pe Mine, să vin Eu să-ți deschid drumul. Calea crucii tale o deschide crucea Mea, o deschide harul Meu, cuvântul Meu. Iar tu, iubitul meu, trebuie să pleci cu crucea ta după Mine, pe urmele Mele. Trebuie să te întâli mereu pe acest drum. Să nu ieși din el. Să nu mergi după capul tău, ci după cuvântul Meu. Să nu mergi cu crucea după tine, ci după Mine. Să nu mergi pe drumul tău ci pe drumul Meu. Si atunci vei trece cu izbândă prin toate furturele și frâmantările vieții. Eu voiu fi cu tine ca să nu cazi și când vei cădea, te voi ridica.

In o clipă de înclocare și însuflețire, tu, iubitul meu, poți lua o cruce grea pe umeri; poți lua o cruce chiar prea grea pentru tine și poți pleca cu ea arzând de dorul măntuirii. Dar, iubitul meu, ia seamă, această grabă poate să-ți fie și de potințire. Dacă nu ști aștepta harul Meu și nu mergi aplecat pe urmele Mele, nu vei ajunge departe. Vei slăbi și vei cădea.

Deci, iubitul meu, după ce și-ai luat crucea pe umeri, apleacă-te cu ea zmerit în fața Mea, și pleacă cu ea după Mine, pleacă cu ea pe drumul pe care și-ai deschisă și și-ai arătată crucea și jertfa Mea.

Așa este, Doamne Isuse! Cu crucea noastră noi trebuie să mergem umili după crucea Ta. Cu crucea noastră trebuie să mergem



după Tine, să mergem la Tine păsind pe urmele Tale.

Auzind acest cuvânt al Domnului că trebuie să mergem cu crucea noastră la El, eu mă gândesc aici, la acei mulți, mulți, creștini, cari umbă cu »crucea« în spate pe la... vrăjitori, cărturăreșe, etc. Pe acolo umbă să afle rostul »cruicei lor. Sunt și oameni cari își poartă crucea căutând măntuirea. Numai că nu umbă cu ea pe călăre de ce duce la Golgota. Eu am cunoscut la țară o femeie care cu o »cruce« grea în spate umbă după apă dela 7 ișoară din 7 munci și după gunoi de pasere din 7 turnuri de biserică, din 7 case. Așa-i spusese pravilistul, că astăzi ar fi un leac pentru crucea ei.

Isuse Doamne, păzește-ne de orice cruce care nu ne duce la Crucea Ta.

Așa... așa, fiul Meu.



Așa, așa fiul Meu. După Mine cu crucea ta. După crucea Mea cu crucea ta. Cu ochii întâia la Mine, la crucea Mea. Cu ochii întâia la drumul Meu, la harul Meu și ajutorul Meu. Părește-mă nefincetat pe Mine căci Eu sunt Calea, Adevărul și Viața ta. Eu sunt calea ta și măntuirea ta. Dacă nu aș merge Eu înaintea ta, tu îndată ai cădea.

Fiul meu! Găndește-te nefincetat la toate căte am făcut Eu că să-ți deschid acest drum de măntuire. Găndește-te la suferințele Mele, la răbdarea Mea, la smerenia Mea, la iubirea Mea, la moartea Mea.

Fiul meu, părește-mă nefincetat, căci privindu-mă nefincetat, vei afla că de mult te-am iubit și vei începe și tu să mă iubești. Privindu-mă nefincetat vei începe să vezi ce pildă de viață și-am lăsat Eu și vei începe și tu să urmezi această pildă. Dragoste Mea va fi dragoste ta. Răbdarea Mea va fi și răbdarea ta. Smerenia Mea va fi și smerenia ta. Suferințele Mele vor fi și ale tale. Moartea Mea de pe cruce va fi și moartea ta față de lume. Învierea Mea va fi și învierea ta. Si biruința Mea va fi și biruința ta.

Si astfel, iubitul meu, vei începe și tu să păsești după Mine, pe urmele crucii Mele alături de milioanele și milioanele de sufete cari au pășit pe calea aceasta și au ajuns aici în cer.

Fiul meu, păzește pe drumul pe care l'am stropit Eu cu săngele Meu și vei ajunge și tu pe urmă în bucuria și odihna Mea cea dulce.

Da, Isuse Doamne, viu și cu pe acest drum. Plecasem cu crucea în altă parte și îndată m'am rătăcit.

Mă întorc la Tine cu lacrimi de căință și voi merge până la sfârșit, răbdător și ascultător pe urme Ta. Toată grija mea va fi să merg după Tine. Să merg la Golgota și dela Golgota, împreună cu Tine în viață și odihna cea vesnică.

Da Isuse Doamne, cu crucea mea voi păsi mereu pe acest drum semnat cu jertfa și săngele Tânărului. Voi merge orbește pe el ca un nebun care nu vrea să mai ţie de nimic decât despre Tine, și nu vrea să mai vadă nimic decât pe Tine Doamne, care mergi în fruntea noastră și ne chemi după Tine.

După Tine, după Tine Doamne, nefincetat după Tine, până vom trece pe urmă în odihna și pacea Ta cea dulce.

Nu umbla să-ți tai din cruce.

Ce te-ai apucat să faci fiul Meu?... Îți se pare prea grea crucea și te-ai apucat să tai ceva din ea? Zădarnică încercare, iubitul Meu. Căci crucea ta îi-am dat-o Eu și numai Eu singur pot să îi-o usurez sau să îi-o îngreuez. Numai Eu singur pot să îi-o fac mai ușoară, sau mai grea.

Ei și am cioplit crucea după puterile tale și tu nu o poți face nici mai grea nici mai ușoară, iar dacă totușt vei încerca să-ți usurezi crucea, să tai o bucată din ea, simți-vei înădăta că în loc să se usureze ea îi-să făcut mai grea.

Fiul Meu! Nu te mai ocupă cu îspita de a-ji usura crucea. Să nici îi face mai grea din ce este. Ci poartă și cu umilință crucea pe care Eu îl-am hotărât și eu am pus-o pe umerii tăi. Căci ați mări sau ați micșora crucea, numai Mine îmi este dat.

Fiul meu! Îți se pare prea grea crucea? Ridică și ochii în sus și privește la Mine.

Ei singur îi pot da putere pentru purtarea ei. Umblând de capul tău să-ți usurezi crucea, te vei pomeni că mai grea ai făcut-o. Umblând să fugi de ea, te vei pomeni că ea aleargă mai tare după tine.

Fiul meu! Ca să-ți usurezi crucea, nu căuta ajutorul și măngâierea lumii. Căci omul nu-ți poate usura crucea. Adă-ți aminte de măngăitorii lui Iov. Cari în loc de măngăiere li se sporeau durerile.

Nu căuta, iubitul meu, a-ji usura crucea nici încrezându-te prea mult în »prietenii« tăi. Căci vei ajunge să guști cuvintele Mele că nu e bine să te prea încrezi în Iom (Psalm 117, 8).

Poartă-ți crucea în fiecare zi.

Ce te-ai apucat să faci fiul Meu? Îți se pare crucea prea grea și ai pușos?jos?

Ti se pare calea prea lungă și vrei să faci un popas? Vrei să scapi de purtarea crucii măcar pe o bucată de timp?

Dar o, iubitul Meu, zadarnică îi este și încercarea aceasta. Adă-ți aminte că Eu am spus la Evanghelie lămurit că »Oricine vrea să vîne după Mine trebuie să-și ia crucea sa în fiecare zi (Luca 9, 23). Purtarea crucii este un lucru de fiecare zi, de fiecare clipă. Deodată cu răsăritul soarelui, în fiecare zi, în fiecare dimineață, Eu îi pregătesc, iubitul meu crucea pe care trebuie să o porți în acela zi.

Tu iubitul meu nu ai dreptul să-ți dai crucea jos de pe umeri. Eu îl-am pus-o pe umeri și numai Eu am dreptul să îi-o iau jos, atunci când înțelepicina Mea află de bine. Nu merge după Mine acela care din când în când vrea să-și pună crucea la o parte; vrea să se poposească cu ea și vrea să mai meargă și fără ea. Nu merge după Mine acela care crede că și poate uita de cruce și de greutatea ei folosind fel de fel de amăgiri lumești.

— Da, aşa este Doamne. Oamenii caută să-și uite de cruce mergând prin cărțimile și desfășările, sunt grămezi de cruci. Sunt crucile celor care se duc cu ele acolo ca »să-și uite de năcaz«.

O Doamne Isuse cât de scump este Cuvântul Tânăr că trebuie să ne purtăm crucea în fiecare zi. Eu ascult cuvântul Tânăr.

In fiecare dimineață, îmi îmbrățeșez crucea, o sărat și o aşez cu răbdare pe umerii mei. Să-i ca o pecete o pun pe inimă mea. (Cântarea căntărilor 8, 6). Iar când mă simtesc slab eu Te chem pe Tine. Mă uit întâi la Tine și Tu îndată mă îsbătești, mămângâi și măajuți să plec înainte, tot înainte pe urmele Tale.



Și în loc să-ți usureze crucea, te vei pomeni că »prietenii« îi au făcut-o mai grea. Ridică și ochii în sus spre Mine. Eu singur te pot ajuta. Eu singur te pot măngâia și întări. Da Doamne: Fiul Tânăr cel neprinciput să apeleacă în fața Ta cu lacrimi de căință. Mărturisesc și recunosc nebunia mea încercând de atâtea ori să tai din crucea pe care înțelepicști și dragostea Ta mi-a dat-o. În nebunia mea crezusem că voi fi alinare durerilor mele în afară de Tine. Dar amărcini mi-a fost această încercare. Mă întorc rușinat și plin de căință la picioarele crucii Tale. Își încredințez Tie, numai Tie, suspineli și lacrimile mele căci Tu singur cunoști amarul lor și numai Tu singur mă poți măngâia și ajuta. Ai milă de mine Doamne și mă măngâie.



mort. Dar făcuse cu ea popas la cărțiumă. Căci drumul era lung și crucea grea. Și astfel crucea stătea propriuță afară, iar purtătorul ei, cântă și suduu în bîr.

Pela ușile cărțimilor, cinematografelor, petrecerilor și desfășărilor, sunt grămezi de cruci. Sunt crucile celor care se duc cu ele acolo ca »să-și uite de năcaz«.

O Doamne Isuse cât de scump este Cuvântul Tânăr că trebuie să ne purtăm crucea în fiecare zi. Eu ascult cuvântul Tânăr.

In fiecare dimineață, îmi îmbrățeșez crucea, o sărat și o aşez cu răbdare pe umerii mei. Să-i ca o pecete o pun pe inimă mea. (Cântarea căntărilor 8, 6). Iar când mă simtesc slab eu Te chem pe Tine. Mă uit întâi la Tine și Tu îndată mă îsbătești, mămângâi și măajuți să plec înainte, tot înainte pe urmele Tale.

Fiul meu, privește mereu în sus!

Fiul meu, ti se pare crucea prea grea? O, privește mereu în sus către cer. Nu te uita la cruce, ci te uita la cer. Nu te uita la lume, ci te uita la cer. Privind mereu în sus, vei afia că drumul crucii are o singură direcție: în sus către cer.

Drumul crucii n'are coborâs, ci numai suș. Crucea n'are nici măcar drum de ses, ci numai drum de suit. Cu crucea trebuie să urci mereu. Cu crucea ta trebuie să vîl la Golgota Mea, iar Eu am fost restignit sus pe deal, pentru că toți cei ce vin la Mine, să urce, să suie.

— Fiul meu, nu te îngrozi de urcușul crucii. Uită-te bine în sus la cer, și vei vedea că pe calea astă îngustă și grea au suiat toți cei care petrec acum în slava Mea.

Fiul meu, uită-te în sus la cer; uită-te la raza și lumină care se pozoară de acolo. Pentru cine am pregătit Eu oare slava și bucuria din cer?

Pentru tine iubitul meu și pentru toți caru în această viață crucea ca jugul au purtat. Aceștia sunt cei ce au semănat cu lacrimi pe urmă și cu bucurie vor secura (Psalm 125, 5).

Multe au suferit, multe au răbdat, dar mare le-a fost pe urmă răsplată.

— Fiul Meu, oricât de lungă și s-ar părea viață, în marea veșnicie ea este numai o clipă. Iar cu această clipă — oricât de grea ar fi fost ea — cei înțelepi și au asigurat aici în cer fericirea cea veșnică.

Deci fiul Meu, oricât de grea și s-ar părea crucea, curaj! Încă puțin, numai puțin și vei scăpa și tu în marea veșnicilor bucuriilor. Încă puțin, numai puțin și vei vedea și tu deschizându-ți-se cerul și brațele Mele. Pentru o clipă trecătoare de suferință vei dobândi o veșnicie netrecătoare de fericire.

Da, Doamne, mie mi s'a părat crucea așa de grea tocmai pentru că



apăsat de greutatea ei, eu priveam tot în jos spre pământ. Dar de acum voi privi numai în sus, mereu în sus, spre cerul unde mă așteaptă sfârșitul călătoriei.

O, dragule cer! O, frumosule cer, căt de scumpă este lumina care vine din lumina ta. Să căt de dulce este dulceața care vine din dulceața ta. O, lasă-ți razele tale să cădă mereu peste mine și lacrimile mele. Oricât de mult a-și suferi, tu dragule cer spună mereu, că toată suferința mea este un picur față de fericirea de acolo. O, dragule cer, să să aud tot mereu muzica ta cea dulce, chemarea ta cea dulce. Fărâmă mereu cu vrăja ta, ca să trăiesc mai mult pentru tine decât pentru pământ. Să trăiesc ca un străin și călător pe pământ (Evrei 11, 13), până în clipa când voi scăpa la tine, patria mea cea scumpă de mâine.

Crucea îi va fi punctea de trecere la Mine.

Fiul meu! Multe îi-am spus despre cruce. Multe vei fi auzit și tu despre cruce. Și multe vei fi cete. Dar taina crucii o vei înțelege deplin numai în clipă când vei trece de pe pământ la ceriu.

Ajuns la hotarul veșniciei, vei vedea între Mine și tine, între moarte și viață, o prăpastie de foc; o prăpastie îngustă, dar destulă pentru a te înghiți în focul ei... destulă, pentru a nu putea sări peste ea.

Și atunci, în clipă acea de spaimă, veada-vei cum deodată crucea Mea se apeleacă și-i face puncte de trecere la Mine. Crucea Mea va fi punctea ta peste prăpastia morții; va fi scăparea ta, va fi trecerea ta la Mine, în bucurile cerului Meu. Si atunci, simți-vei că crucea ta să topit. Din ea a mai rămas numai un semn, o dovadă că îi-ai purtat-o cu răbdare și cu folos de măntuire.

Fiul meu! Uită-te bine la cruce. Ea seamănă încătiva și cu o cheie. Crucea Mea este cheia care a desculat cerul și care desculie cerul și raiul oricărui suflet care caută și



dorește măntuirea. Eu am coborât această cheie pe pământ și am lăsat-o ca pe un dar de măntuire tuturor celor care căută măntuirea. Deci, fiul Meu, prin cruce la măntuire!

Da, Isuse Doamne, robul tău se apeleacă smerit la picioarele Crucii Tale. Și înțeleg că totul e Crucea și Jertfa Ta cea sfântă. Ea este Alfa și Omega, începutul și sfârșitul măntuirii mele.

În lumina Crucii Tale Doamne, înțeleg acum și crucea mea. Acum numai înțeleg de ce, cel dintâi om care a gustat din jertfa Crucii Tale, era un tâlhăr care stătea și el pe o cruce, alături de Tine.

O, Doamne, tine-mă, și pe mine, restignit pe crucea mea, lângă Tine, ca pe un tâlhăr ce nu poate fi alcumă măntuit. Lasă-mă apăsat până la sfârșit de crucea încercărilor și suferințelor pentru că să pot auzi și eu, pe urmă, făgăduința Ta cea dulce: „astăzi vei fi cu Mine în raiu“.

Isuse Doamne, poate nu este departe ziua plecării mele, Doamne, de bucuria de a vedea cum crucea Ta mi se va face puncte de trecere la Tine, în brațele Tale, în odihnă, pacea și bucuria Ta cea dulce și veșnică, amin.

„Uite, Oneo, pipa!“

O întâmplare adevărată și mult grăitoare. Bâtrâni din comuna Poiana-Sibiului își mai amintesc de ea. Ei spun că mai de mult, (nu prea de mult) un oarecare sătean (se știe și numele) era pe moarte. Aproape că își pierdu-se și cunoștința. Nevesta, când a văzut că e pe ducă a alergat după preot să-l impărtășească cu sfintele taine. Preotul a venit. L-a spovedit, cum l-a spovedit. Dar când a fost să-i dea sfânta cuninecătură a fost mai greu. Preotul, cu lingurița în mână, s'a apropiat de el zicându-i: „Cuninecă-se robul lui Dumnezeu Onea (așa-l chema...)“ Dar Onea nu deschidea gura. Nu prea știa ce se petrece în jurul lui. Preotul a început să-i vorbească altfel, ca să-l aducă la cunoștință.

— Bade Oneo, uite aici e sfânta cuninecătură, trupul și săngele Domnului. Deschide gura...

Dar înzadar. Onea nu mai știa ce e aia cuninecătură. Atunci nevesta a sărit și ea să ajute preotului să desmeticească pe Onea. Si știindu-i patima vieții îi zise:

— Oneo, uite pipa! Uite, Oneo, pipa!

Când a auzit Onea de pipă s'a trezit ca din somn. A deschis ochii și a deschis și gura. Dar n'a deschis-o pentru cuninecătură, ci a deschis-o pentru pipă. Pe asta o cunoștea și pe asta o dorea și în brațele morții: pipa. Cuvântul „cuninecătură“ nu-i spunea nimic. Cuvântul „pipă“ însă l-a adus la cunoștință. Pentru pipă era aceia cu care se cunineca el în fiecare zi, o viață întreagă. Cuninecătura cine știe dacă a mai „gustat-o“ vre-o dată. Iar la moarte dacă a luat cuninecătură, crescând că ia pipa, a luat-o nu spre viață ci spre osândă de veci.

Nicolae Vonica, Poiana-Sibiul

In grădina cu Maslini.



In grădina cu maslini
Seară după ce-ai cinat
Te-ai dus Doamne să-ți alini
Sufletul îndurerat!

Nu păcatul Tână Isuse
Ti-a fost greu, căci n'ai avut
Dar al nost păcat te duse
Pentru lume te-a durut.

Ai plâns Doamne să-ai oftat
In Grădina Ghețimani
Doamne, n'ai avut păcat
Dar avut-ai mulți dușmani.

Crucea-Ti stă lângă picioare
Cuele părere că simți
... Undeva'n cetatea mare
Iuda Te vinea pe-arginții.

Să vegheze lângă Tine
Ucenicii n'au putut
S'al plâns singur cu suspine
Râmas singur și vândut...

Lacrima-Ti era de sânge
Când cereal puteri de sus
Câte nu spunea atuncia
Plânsul Tână Isus, Isus...

In grădina cu maslini
Doamne pentru noi ai plâns
Căci în loc s'adună crini
Noi în suflet spinii am strâns

In grădina cu maslini
Vîn Isuse eu și plâng
Sufletul să mi l alini
Flori în suflet ca să strâng.

*) Poezia acestei cântări e scrisă de fr. Nicolae Vonica, student, iar melodia compusă de fr. Gh. Bogdan inv. în Poiana Sibiului

De pe frontul Bucovinel.

Sala primăriei pentru adunarea Oastei.

O frumoasă biruință a Oastei în comuna Mănăstioara-Putna. Cucerile părinte Trifa!

Mergând în cercelarea fraților și pentru a împrosipa fronturile cu munie duhovnicească, am trecut și prin com. Mănăstioara-Putna. Să am aflat acolo un lucru de ne-grăbită bucurie sufletească.

Oastea Domnului din această comună e condusă pe calea Evangheliei de d-l primar Grigore Bolancă, de d-l notar Ilie Mușat și de fr. Ștefan Conache. În seara când am ajuns la dânsii, s'au anunțat frații și s'a făcut adunare în sala

primăriei, care e destinată pentru adunarea Oastei.

D-l primar învăță pe popor să primească învățările dela Oaste, căci numai prin religie și credință suntem ce suntem. A spus că va face o bibliotecă a Oastei și va împodobi sala primăriei cu icoane și candelă, și o va pune la dispoziția Oastei.

Dumnezeu să le ajute!

Dumitru C. Rusu, ostaș,
Tichiriș-Putna.

Din lipsă de loc, au rămas nepublicate multe articole, rapoarte, precum și darurile pentru camionetă. Le vom publica în numărul viitor, care cu ajutorul Domnului va ieși în răsărit bogat — în 10 pagini.

Un răspuns fără blasfemie.

Așa-i când îți pierzi cumpătul. Nu te mai poți reculege.

Cu toate că e sfântul și marele Post, cei dela L. S. își hrănesc înainte ceteitor cu coloane întregi de blasfemii și batjocuri la adresa unui preot. Un răspuns mai pe larg și la toate și de prisos. Nu merită. Dacă însă va fi de lipsă îl vom da la timpul său cu vârf și înadesă.

Voi spune numai atât: În dosul blasfemiei din numărul trecut a »Luminii Satelor« sunt cei cari răneau să-mi îmi alocă locul pe care Domnul mi-l-a dat în Oastea Lui.

Si văzând că nu mă mai prăpădesc, le-a fost silă să mai aştepte. De aici sărbătoare ce i-a cuprins că stau pe un »pat moale« dintr-un sanator. Dorința lor ar fi fost să ajungă în drum, să mă prăpădesc că mai redesc.

Chiar acum am stat de nou sub operație și săptămâna viitoare lăsă. Le doresc »color doi ostași din Sibiu« numai pe către timp »patul meu cel moale« și cuțitul doftorului; nu din răutate ci pentru că Domnul să-i aducă și pe ei — prin școală suferinței — la picioarele Lui. Să nu-si mai bată joc de suferințele altora.

De altcum blasfemia din urmă s'a scris când I. P. S. Sa era dus la București. O dovadă și acesea despre cine sunt »autorii« și »urzitorii« dezastrului.

Iată vine visătorul (Facere 37-19).

Cea mai grozavă acuză mi se aduce cu privire la visul dat în foaie. Cică nu m'am visat după »regulă«. Si nu trebuia să spun nimănui acest vis.

Răspund: martor îmi este Domnul că nu mint (II Cor. 1-23). Am spus ceea ce am visat. Iar la foaie am dat acest vis, pentru a fi și un »semn« și o »lecție« celor cari au crezut că mă pot scoate din lucrarea Domnului, fără să intrebă de asta și pe Domnul.

In clipă de durere de multe ori m'am rugat Domnului cu Psalmul: »Fă un semn pentru mine Doamne, ca să vadă cei ce mă urăsc că Tu mă ajuci și mă măngâie« (Psalm 86, 17). Iar dacă Domnul mi-a arătat acest »semn« nu trebuie să se înfurie nimeni, cu atât mai puțin cei ce ar trebui să vadă că mă urăsc înzadar.

Sărmânlul de mine ce am mai ajuns! să fiu batjocorit și facut sărlat și pentru un vis. Mă gândesc la biciul Iosif din Biblie. Cât a suferit și el dela frații lui pentru un vis.

Iată vine visătorul (Facere 37-19). Prindeți-i frații dela »Lumină Satelor«; aruncați-i în groapă și îl vindeți.

Mă opresc aici cu răspunsul fiindcă e vremea Postului mare. Dar dacă cei dela L. S. nu vor lăsa să se înrânească aceasta, îmi voi spune și eu mai departe pe larg și cu apăs cu-vântul meu.

Pline de focul dragostei...

Pline de foc sunt adunările fraților din Sibiu, născuți de nouă la o viață nouă, propovăduite de Oastea Domnului și nu a »omului«. Așa precum de atâtea oră și totdeauna a accentuat păr. Iosif.

Adunările se țin regulat Mercurea, Vinerea și Sâmbăta în librăria Oastei — care s'a dovedit nelnășătoare pentru a cuprinde toate sufletele dornice de-a auzi din cuvintele Evangheliei și nu »lămuriri« pierzătoare de suflet. Iar Dumineaca se țin în cazele mai încăpătoare ale fraților.

Printre frații cari au luat cuvântul, amintim pe: fr. N. Bucur, Gh. Scânteie, Aron Belașcu, I. Opris. N. Crăciun, P. Sas, N. Dragomir, I. Gherman, S. Butilă, Gherasim I., Ioan Marini, Traian Dorz, I. Roșan, Gh. Corniza etc.

Tinem totodată să spunem că »frații dela Sibiu« dintr-un început au fost »prezenți la datorie!« Drușii lor a fost acel: al »adevărului«

și al »dreptății«. Cuvântul Evangheliei — care »dragoste« este — le-a clădit pașii și cugetul lor.

Părintele Iosif din cauza suferinții n'a putut decât numai uneori să pentru scurt timp să se coboare în mijlocul lor. Si să le aducă și pe calea graiului căteva cuvinte de măngâere și înbărbătare pentru greuă »încercare« ce a venit.

Io afară de »pescuirea« adunărilor, frații din Sibiu folosesc și »pescuirea« prin patrulei. Astfel un grup de frați și surori sub conducerea fr. N. Bucur în Dumineaca ce-a trecut, după ce au ieșit de la Sf. Liturghie, s'au dus în cercetare de frații-bolnavi, la spitalul public. După cei ai au stors lacrimi din ochii celor suferinți, și-au plecat la înfoiercere genunchiul la patul de suferință și păr. Iosif — care numai cu căteva zile înainte trecuse în răsărit prin cuțitul operației.

Dar slava pentru toate să fie a lui Isus Biruitorul. Amin.

E vremea postului mare.

E vremea rugăciunilor și a învățăturilor. Postul păresimilor e în deosebi vremea catismelor și a Psaltilrei, tovarășa nedespărțită a celor ce merg pe calea cea strâmtă.

C I T I T I

PSALTIREA...

Pe calea postului mergând
Păšește căte-o lacrimă vârsând
Plecă pe psalmii inspirați
Ce măngâie pe întristăți.

Se află de vânzare la Librăria „OASTEI“

Sibiu, Str. Avram Iancu Nr. 5 — se află, frumos legată, PSALTIREA — bogată și sf. Sinod. — Costă 125 lei, trimisă ramburs. — — Psaltilile ed. britanică, legată se găsesc cu 22 lei, nelegată cu 11 lei.

Psaltire!... Tu eşti scump totaig...
In Tine sufletul pribeg
Se rezamă încrezător
In drumul lui de călător.